

Petr Hortlík

**Jak jsem nezachránil státní správu ani
nic jiného...**

Ilustroval: Jirka Čajka

Napsal © Petr Hortlík, 2022
Ilustroval © Jirka Čajka, 2022
Vytiskl Grantis spol s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

ISBN 978-80-11-01268-7

Obsah

Předmluva.....	4
Sport je zdravý a lidé si musí pomáhat.....	6
Analytik ten tvrdý chleba má, a nikdy nesmíš pustit programátora k zákazníkovi!	17
Dokud nejsi na lopatkách, bojuj!	25
I ve státní správě může být legrace.....	40
Jednání v Bruselu není pro každého.....	43
Na veřejné domy, na ty pozor!!!.....	56
Jsme opravdu chytřejší? Kdo je tady ten trouba?	64
Jak jsem svým dětem ve vzdělání nepomohl.....	78
Já se tak snažil, a přesto se mi všichni smějí... ..	87
Na soudkách bych mohl vysoudit majlant aneb jak mě nepolíbily Můzy.....	99
Setkání s umělcem je inspirující.....	108
Když jsi držgrešle, tak nedělej charitu.....	116
Jak jsem neobohatil světovou kinematografii a díky práci na poště se skoro stal chlapem... ..	121
Ranní brigáda nemusí být ideální... ..	132
Je štěstí, když ve vás děti vidí vzor... ..	141

Předmluva

Každý rok se ptám své maminky, co by si přála dostat k ježíšku. Ona už je v důchodcovském věku, a tak asi nepřekvapí, že odpověď je vždycky stejná. Kromě kalendáře s fotkami vnoučat si přeje nějakou pěknou veselou knížku, kde není popisováno násilí, neřeší se nemoci a nepíše se ani o současně probíhajících nebo možných válkách.

V poslední době jsem zaznamenal, že lidí potřebujících trochu radosti valem přibývá. Proto jsem se rozhodl napsat tuto knížku. Nejsem rozhodně tak namyšlený, abych se domníval, že si ji každý člověk unavený současným stylem života přečte, a svět bude rázem plný rozesmátých lidí, pro něž se život stal procházkou růžovým sadem.

Neočekávám ani, že touto knihou výrazně pozvednu laťku světové literatury. Pokud tedy hledáte nějaké literární dílo odpovídající Čapkovi nebo Hemingwayovi, potom je tento řádek tím posledním, který byste v této knize měli číst.

Pokud si ale chcete jen trochu oddychnout a hledáte něco lehčího před spaním či na dovolenou, pokusím se vám vyhovět.

Snažil jsem se v této knize shromáždit několik příhod, které by snad mohly být veselé. Slovo veselé je možná nadnesené, tedy příhod, které alespoň nezpůsobí, že po přečtení kapitoly budete v ještě depresivnějším stavu, než jste byli předtím. Dal jsem si jasný závazek, že pokud to nebude nezbytně nutné, nebudu používat neslušná slova, řešit politiku ani zde nebude řeč o zabíjení. Na druhou stranu vás musím upozornit, že díky tomuto závazku přijdete o několik historek, které mně přijdou veselé a jež přes vážnost tématu přitom v sobě mohou skrývat takové to krásné lidské člověčenství.

Takovou příhodou by byla ta o mé babičce, zlatém vesnickém člověku, který bral život tak, jak přichází. Přijeli jsme k ní jednou v zimě. Bylo období třeskatých mrazů. První náš dotaz byl, jak se mají její oblíbení králíci. Babička jen mávla rukou a prohlásila: „Ale to víte, byla klukům v těch mrazech zima, tak jsem je rohla a dala do mrazáku.“ Představa, jak se králíci ohřívají v mrazáku mi přišla úsměvná, určitě bych jí v této knížce použil, nesplňuje ale výše uvedené požadavky, tak se o ní nedozvíte.

Naštěstí zůstalo dost použitelných historek. A pokud vás alespoň jedna z nich pobaví, budu rád.

A pokud ne, tak prosím k finanční újmě, kterou jste si způsobili zakoupením této knihy (pokud jste si ji tedy zakoupili) přistupujte jako můj dědeček. Ten, ať zůstaneme u babiččiných králíků, když jich jednou někdo babičce pár ukradl a ona byla kvůli tomu značně rozzlobená, ji chlácholil slovy: „Ale třeba to byl potřebný člověk, možná měl hlad a my jsme vlastně udělali dobrý skutek.“ Nemusím asi říkat, že tím babičku moc neuklidnil. My jsme ho ale obdivovali za to, s jakým optimismem dokáže přistoupit i k nepříjemným věcem. A s přibývajícím věkem dědečka s jeho optimismem, a vlastně i všechny ostatní lidi mající tuto schopnost obdivuji čím dál víc. A vám přeji, abyste jí v sobě měli spoustu a nerozhodily vás ani peníze utracené za nějakou hloupou knížku.

A pokud vám pomůže, když si budete říkat, že jste třeba pomohli hladovému člověku, tak to budete mít určitě pravdu. Vždyť já mám hlad skoro pořád 😊...

Sport je zdravý a lidé si musí pomáhat...

Nevím, podle čeho si člověk vyhledává své kamarády. V případě psů se říká, že si člověk vybírá takového pejska, aby si byli podobní. A pokud si hned na začátku podobní nejsou, časem se vzhled upravuje a upravuje. Po letech máte problém poznat, kdo je člověk a kdo pes.

U lidí je to možná stejné. Když se porozhlédnu po svých kamarádech, nelze některé společné znaky nevidět. Ne že bychom měli stejné obličejové nebo věk. Podobnost je v našich postavách, které se liší v úrovni nějakých slabých dvaceti kilogramů. To se někomu může zdát hodně. V případě nás chlapů, kteří jsme jedničky, tedy první číslice na váze vždycky ukazuje jedničku, to ale není zas tak moc.

Není mi jasné, proč všichni vypadáme tak blahobytně. Každý z nás se v minulosti věnoval závodně nějakému sportu, všichni se dodnes snažíme hýbat. Přesto by z nás Ježibaba z pohádky „O perníkové chaloupce“ měla radost, a to dokonce bez dodatečného příkrmování. Možná, že nás děsí slavná věta naší kolegyňe, která kdysi prohlásila: „Sex s chlapem pod sto kilo, to není sex, ale jen takové opylování.“ Určitě by pro nás nebylo příjemné, kdybychom doma byli považováni jen za malý bodavý hmyz s neuspokojivým sosákem. Takže jsme se dlouholetým zodpovědným přístupem k jídlu dostali až na váhu, kterou naši zemědělci v případě prasat považují za váhu jateční. Asi se vám zdá nezdvorné, že své kamarády, a tedy i sebe, srovnávám s prasaty. Oni se ale určitě neurazí. Dobrovolně a s radostí se totiž účastní akce zvané „Plavení hrochů.“ A já se domnívám, že z hlediska kultu krásy těla je na tom hroch snad ještě hůř než prase, nebo ne?

Jedná se o akci tradiční a pravidelnou. Koná se každý rok během zimního období v našem krytém bazénu. Pravidelnost spočívá v tom, že se scházíme opakovaně a to tehdy, když máme volný čas a jsme schopni se sejít, což je k naší lítosti opravdu zřídka.

Nicméně plavení hrochů milujeme. Kladné ohlasy sbírá akce i u ostatních návštěvníků bazénu, a dokonce i u obslužného personálu. Společenská pravidla pro účast jsou totiž neúprosná. Svá vypracovaná těla vystavujeme zásadně a pouze v krásných plavkách typu „Rozmarné léto.“ Kdo je neznáte, jedná se o elastické, bavlněné, bílo-modro proužkované plavky s laclíky přes ramena, které krásně vyrýsuji naše kulatoučká bříška. Pokrývku hlavy obstarávají starosvětské buřinky získané z internetu za cenu sto korun českých. V ústech džentlmena pak nesmí chybět tlusté nezapálené viržinko, neboť v bazénu se kouřit nesmí. Naštěstí nehořící kuřivo nám obsluha toleruje.

Na programu je jak saunování, tak sportovní výkony. Obvykle uplaveme jeden až dva bazény a jak říkáme, dáme minimálně pět vířivek. Účast ve vířivkách je naší oblíbenou kratochvílí. Když se nás osm pěkně rostlých chlapů nacpe do kruhové vany o průměru cirká dva metry, nezbude opravdu už ani kousek volného místa. Někdy se ani tak všichni nevejdou. Potom ti nejhubeňší musí za trest stát uprostřed vířivky. Dáváme tak najevo hluboké pohrdání s jejich nekolegiální postavou.

Původně jsme se domnívali, že tuto činnost budeme provádět jen a pouze z důvodu snahy o tělesné potěšení. Dnes ji ale provozujeme i z důvodů pedagogických. Jednou se totiž přihodilo, že když jsme již okupovali vířivku delší dobu, přiblížila se k ní paní se školou povinným chlapcem. Je jasné, že džentlmen s buřinkou nenechá dámu před vstupem do tohoto zařízení stát. Proto jsme se jednotně zvedli a dali uvolněnou vířivku k dispozici. Paní, než stačila nabídku přijmout, vytřeštila oči a prohlásila „Ježišmarja, vždyť tam není žádná voda!“ Můj bratr Luďa, který je vyloženě pedagogický typ, protože jeho žena byla učitelka, okamžitě poskytl potřebné vysvětlení.

„Paní, Archimédův zákon je jedním ze základních zákonů fyziky. A ten praví, že pokud naše těla zcela vyplnila vířivku, pak byla kapalina, tedy voda, těmito těly kompletně vytlačena. A vy se jí proto nemůžete domáhat. Vám a vašemu chlapci jsme tedy posloužili jako demonstrační pomůcka. Pokud chcete tuto naši pedagogickou snahu ocenit, můžete tak provést v místním bufetu.“

K naší lítosti paní na nabízenou možnost sponzoringu nijak pozitivně nezareagovala. Ještě chvíli bezradně koukala na prázdnou vanu a uklidnila se, až když pochopila, že do ní po nějaké době voda tryskami opět nateče. Pak už jsme ji bohužel nepotkali. Věřím ale, že ona i její chlapec si budou do smrti pamatovat prostřednictvím jak krásných demonstračních pomůcek lze dokladovat fungování Archimédova zákona v praxi...

Tato naše pedagogická činnost je jistě záslužná. Jsme ale přesvědčeni, že nás nezabije ani trocha sportu. Při plavbě napříč bazénem samozřejmě nedosahujeme nějakých závratných rychlostí. Koneckonců s buřinkou na hlavě a viržinkem v puse, to ani dost dobře nejde. A je také třeba vzít do úvahy, že naše vzory a předobrazy ve filmu „Rozmarné léto“ rozhodně nebyly žádnými závodníky. Obvykle tedy tímto rozvázným pohybem uplaveme v bazénu vzdálenost tam a zpátky. Máme pak radost, že jsme udělali něco pro své zdraví. Jednou se ale situace výrazně zkomplikovala. Kamarád, kterého zde budu uvádět jako Dancera, má velmi přísnou ženu. Záměrně nepíšu, o koho se přesně jedná a používám utajenou přezdívku, aby to nevypadalo, že si z něj dělám legraci, když je to vlastně chudák. Navíc i většina z nás ostatních, pokud má doma poslední slovo, tak je to pouze „tak si to teda kup, no...“ Takže posmívání se takovému nešťastníkovi by bylo trochu farizejské.

Dancerova žena se domnívá, že pokud by mu chvíli neřídila život, mohl by zvlčít. A tomu je třeba za každou cenu zabránit. Proto jej

pustila na akci „Plavení hrochů“ jenom pod podmínkou, že uplave minimálně čtyřicet bazénů. Takové heroické tělocvičné výkony však na tuto akci z našeho pohledu rozhodně nepatří...

Můžete si říct, že Dancer mohl ženě po návratu drobně zalhat. Stačilo by doma oznámit uplavání požadované vzdálenosti i kdyby jeho tělo vůbec neokusilo teplotu bazénové vody. Ale to pochopitelně nešlo. Jednak džentlmeni nikdy nepodvádějí, jednak venku byla již úplná tma. Proskleným čelem bazénu bylo vidět pouze dovnitř, nikoliv ven. Nemohli jsme si tedy být jisti, jestli Dancerova důsledná žena, sama nepozorována, zpovzdálí situaci nesleduje.

Protože jsme parta kamarádů, chtěli jsme bez řeči Dancerovi pomoci. Přáli jsme si, aby si mohl stejně jako my ostatní užívat pocitu chlapské sounáležitosti a dobré pohody. Jenomže jak to udělat? Jistěže nás hned napadlo, že pokud má Dancer uplavat čtyřicet bazénů, můžeme se na něj kolegiálně „složit.“ Tedy *celkově, myšleno dohromady*, těch čtyřicet bazénů zvládnout formou štafetové platby. Což se lehkou řečí, ale hůř udělá... Výrazná většina naší skupiny vlastní vysokoškolské tituly a nebylo tedy problémem spočítat, že pokud každý z nás osmi uplave své standardní dva bazény, potom $8 \times 2 = 16$ bazénů. Stále nám však bude nějakých 24 bazénů chybět. Varianta, že bychom každý uplavali pět bazénů, vůbec nepřicházela v úvahu. Tím bychom zcela narušili charakter akce a udělali z ní zběsilé závody. Navíc bychom tím popřeli našeho učitele národů Jana Ámose Komenského, který pravil „Všeliké kvaltování toliko pro hovado dobré jest,“ a my jsme se nacházeli na plavení hrochů, nikoliv hovad. Naštěstí někoho napadlo, že bychom mohli požádat o pomoc veřejnost. Zlí jazykové pochopitelně tvrdí, že jsem to byl já, protože jsem z nás všech největší hajzlík.

A od nápadu nebylo daleko k činům. Začali jsme okamžitě obcházet ostatní návštěvníky. Kdo z vás chodí alespoň občas do bazénu, jistě

ví, že se tam scházejí lidé vesměs přátelští a sympatičtí. To se potvrdilo i v tomto případě. Většina se usmívala už když nás spatřila. Poté co jsme jim vysvětlili, do jak prekérní situace se kamarád dostal, neodbyl nás vůbec nikdo. Naopak sto procent mužů, tedy vlastně všichni, okamžitě souhlasili. Chápali, že chlapovi v tak nezáviděníhodné situaci, je třeba pomoci. Koneckonců většina z nich byla ženatá nebo tento stav již v minulosti zažila. Tedy bez jakéhokoliv reptání své dva bazény na pomoc spolutrpicímu uplavali. Ženy měly většinou určitou pochybnost k přesnosti námi poskytnuté informace, a navíc je trápila otázka ženské sounáležitosti. Což ale nijak nevadilo, neboť alespoň některé z nich přesto plavbu provedly. To naprosto stačilo, aby byl Dancer zachráněn. Nejen, že jsme celkově štafetově zvládli uplavat čtyřicet bazénů, my jsme tento limit dokonce překonali!!!

Navíc tato záchranná akce výrazně zlepšila atmosféru v bazénu. Lidé k sobě měli tak nějak blíž. Vzájemně se usmívali a prostorem se všeobecně rozhostila dobrá nálada. Existovala jen jedna, jediná výjimka. Byl jí Dancer, kvůli kterému jsme se všichni tak snažili. Ten dštil síru na všechny strany a tvrdil, že mu děláme ostudu po celém městě. On že se prý své ženy nebojí, pouze z ní má respekt. My ostatní, kteří známe jeho ženu, jsme jeho respekt k ní samozřejmě chápali. Byli jsme navíc smutní z jeho obvinění, že ho shazujeme před ostatními lidmi, což evidentně nebyla vůbec, ale vůbec žádná pravda...

Z výše popsaného příběhu je vidět, že některá moudra, které se o nás Češích říká, platí, a jiná zase ne.... Naprosto pravdivým se ukázalo pořekadlo „Každý dobrý skutek bude po zásluze oceněn.“ Dancer dodnes, když si na tuto událost vzpomene, používá naším směrem nepublikovatelné výrazy, a my jsme mu přitom tak chtěli pomoci. Naopak naprosto neplatí, že by Češi nebyli ochotni pomoci bližnímu

svému. Pokud je s úsměvem požádáte, vyjdou radostně vstříc. Čím se jedná o větší blbost, tím jsou ochotnější. A to je opravdu dobře, protože úsměv je zvláště v dnešní těžké době tak strašně důležitý...

Asi bych tady mohl kapitolu ukončit. Tím bych vás ovšem ochudil o informaci, jaké mělo zmíněné „Plavení hrochů“ pokračování. Je zcela jasné, že po tak povedené akci je třeba zajistit i její odborné zhodnocení. To jsme pravidelně prováděli v nedaleké restauraci „Oceán“. Tato občerstvovna byla pro nás, vodní sportovce, příhodná už svým názvem. Jednalo se o hodně specifickou restauraci. Vlastně to ani nebyla restaurace, ale herna. Takže měla otevřeno nonstop. V zadní místnosti byly proherní automaty a v lokále, skládajícím se ze dvou místností, se čepovalo pivo. Vedle alkoholu a dalších nápojů restaurace nabízela jen slané tyčky a oříšky. Pravděpodobnost, že by někdy získala michelinskou hvězdu, byla tedy nulová. Ale pivo, pivo tady bylo výborné a na výběr bylo hned pět druhů rozdílných voltáží. Kromě vynikajícího piva je majitele třeba pochválit i za výběr personálu. Pivo čepovaly a přinášely servírky, ke kterým byla příroda velmi štedrá a ony to věděly. Takže výstřih na jejich blůzkách byl dostatečně hluboký na to, aby pánové zákazníci zapomněli, jakou značku piva si objednali a při placení netušili, jakou použili bankovku.

Možná i proto jsme tuto restauraci milovali. A zdaleka jsme nebyli sami. Ve večerních hodinách bývalo plno a je až neuvěřitelné, jaká se tady scházela společnost. Mohli jste zde potkat konstruktéry textilních strojů prodávaných i za socialismu do celého světa, stejně jako lékaře jdoucí ze směny v nemocnici. Převahu ale měli lidé, pro něž byla restaurace druhým domovem a kteří rozhodně nepatřili do „high society“. Mezi nimi se našly různé zajímavé figurky, které dávaly Oceánu tu správnou „šťávu“.

Proto bylo jasné, že po plavení hrochů nemůžeme jít nikam jinam. Dancer však jako jediný, tento názor rozhodně nesdílel. Byl totiž

v tomto podniku naposledy v době, kdy se ještě v restauracích mohlo kouřit. Je pravda, že v té době byla úroveň Oceánu ještě o poznání horší než dnes, a navíc tehdy zde člověk opravdu viděl, co dýchá.

Dancer začal okamžitě zuřivě protestovat, že do takového pajzlu v životě nepůjde. To si jako důvěryhodný městský úředník v žádném případě nemůže dovolit. Navíc by pan starosta nerad viděl, kdyby se jeho zaměstnanci poflakovali po restauracích takto nízkých cenových skupin a přátelili se s pochybnými individui, i jinak nedůvěryhodnými občany tohoto města. Tady musím přiznat, že jsme jeho výhrady naprosto chápali. My ostatní jsme byli ajťáci nebo ministerští úředníci. Tudíž lidé, od nichž nikdo nic dobrého nečeká a kteří, co se týče pověsti, nemají co ztratit. Ale jak to vyřešit s dobrou pověstí Dancera?

Možnost, že bychom zvolili jinou restauraci, jsme ihned zavrhlí. Takové řešení by přijal jedině srab... Proto jsme Dancerovi navrhli jako možnou variantu tu, že bychom rozřezali jednu z igelitových tašek, které jsme měli v bazénu. Udělali bychom do ní díry pro oči, uši, nos a pusy. Takto vytvořenou masku bychom mu pak nasadili na hlavu a do pusy dali brčko. Tím by Dancer mohl pohodlně pít pivo a nikdo by ho v restauraci nemohl poznat. Jeho pověst by tak byla dostatečně ochráněna. Pan starosta by se na svého úředníka nezlobil a všichni by byli spokojeni. Ta myšlenka mě úplně fascinovala a horečně jsem ji propagoval. Dancer zareagoval podobně jako v bazénu, tedy poslal nás opět do sedacích partií a kdyby mohl, ještě by tam za námi zavřel...

Brzy ale pochopil, že pokud si chce dát s námi pivo, bude muset odložit svoji hrdost. Ostatní byli totiž naprosto jednotní. Dancer si hluboce povzdychl a hrdinně vstoupil do „vod Oceánu.“

V tu chvíli jsem však já už byl uvnitř. Začal jsem hned hledat místo, které jsem měl dlouho zamluvené. Na nejbližším stole sice byla moje

jmenovka, ale seděl u něj jeden místní týpek vzezření Krakonoše. Fousy měl skoro do pasu a hlavu pokrývala červená čepice s nápisem „Houston“. Nechtěli jsme ho vyhánět a on se s námi dal okamžitě do řeči.

„Pánové, musím vám říct, že jsem několik let pracoval v USA. Takováto hospoda mi tam strašně chyběla.“

Nevěděli jsme nakolik máme jeho informace brát vážně, tak jsem se zeptal: „Vy umíte anglicky?“

Okamžitě ze sebe vysypal několik anglických vět, takže anglický jazyk opravdu znal.

Měl očividně radost, že se s ním bavíme. Naklonil se k mému bratrovi, sundal si čepici a pokračoval: „Tuhle čepici jsem si koupil před sedmi lety v Houstonu, a nebudete tomu věřit, dodnes nebyla praná...“ Bratr si ho prohlédl od hlavy k patě, souhlasně pokýval hlavou, prohlásil: „Věřím, opravdu věřím,“ a malinko si odsedl do větší vzdálenosti.

Týpek pokračoval: „Celý život pracuji rukama, je mi přes padesát a mám syna. Chodí do třetí třídy. Chtěl, abych s ním dělal matiku. Strávili jsme tím přes hodinu, ale chlapci, sčítání přes deset, to jsem fakt nedával.“

I pro tuto informaci jsme měli pochopení. Naštěstí pro nás se u vedlejšího stolu objevil tácek s malými rummy. Týpek očividně ožil a prohlásil. „No nic pánové, mějte se, jdu popřát kamarádovi,“ a přesedl si.

Brácha se na mě obdivně podíval a poznamenal: „Že dokážeš zamluvit stůl v hospodě, to jsem věděl, ale že ho dokážeš zamluvit i se štamgastem, to by mě ani ve snu nenapadlo.“

Napil se piva a rozhlédl se po lokálu natřískaném až po střechu. Byl totiž zvláštní den. Jednak zemřel Karel Gott, ale hlavně se hrál náš kvalifikační fotbalový duel s Anglií. Na takový zápas se vždycky sešlo v Oceánu plno fanoušků. Není divu, v obou místnostech byly na